

Dopisy od Lumpíka

pro malé i velké milovníky psů

Milí přátelé,
chtěl bych vám
něco štěknout...

Kristina Řehořová

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Text © Kristina Řehořová, 2026

Ilustrace a obálka vytvořeny pomocí umělé inteligence
na základě autorského zadání a následně graficky
upraveny autorkou textu.

ISBN 978-80-909883-5-4

Sledujte další dobrodružství Lumpíka, ukázky i novinky: https://instagram.com/westik_lumpik

Každý pejsek má svému člověku co říct.

Jen to neumí napsat.

Já to zkusil i za ně.

Lumpík

Děkuju ti, že mám domov

Milá paničko,

chci ti něco přiznat.

Já vlastně vůbec nevím, co je to domov.

Ty o něm často mluvíš.

Říkáš:

„Jdeme domů.“

A já poslušně běžím s tebou.

Jenže...

myslím, že každý z nás si pod tím slovem představuje něco jiného.

Ty asi vidíš byt.

Klíče.

Dveře.

Kuchyň.

Postel.

Já ne.

Když otevřeš dveře, nejdřív se pořádně nadechnu...

a vím, že jsme správně.

Voní to tu námi.

Trochu tebou.

Trochu mnou.

Trochu po piškotkách.

A někdy také ponožkami.

Ty jsou vůbec zvláštní.

Nikdy jsem nepochopil, proč je pořád hledáš a proč je jich občas záhadně o jednu méně.

Já vždycky přesně vím, kde jsou.

Jen nevím, proč je nechceš mít v mém pelíšku.

Mně tam připadají úplně spokojené.

A víš, co mám doma nejradši?

Že nemusím nic předstírat.

Nemusím být statečný.

Nemusím hlídat holuby.

Nemusím spěchat.

Můžu si klid'ánko lehnout na bok.

Natáhnout všechny čtyři tlapy.

A prostě jen tak být.

Usnout tak tvrdě, až se mi zdá o honění veverek.

Někdy mě při tom slyšíš chrápat.

Prosím...

nedělej, že se směješ.

To není chrápání.

To jen ve snu velmi odhodlaně běžím.

Víš, co je ale úplně nejlepší?

Ty.

Protože domov nejsou čtyři stěny.

Domov je můj člověk, u kterého se nemusím bát usnout.

Člověk, který ví, kde mám podrbaní nejradši.

Člověk, který pozná, že dnes nemám náladu na dlouhou procházku.

Člověk, který se směje, když ve spánku cukám tlapkami.

A člověk, který mi večer popřeje dobrou noc, i když si myslí, že už dávno spím.

Jenže já nespím.

Já tě ještě poslouchám.

A myslím si:

„Tohle je moje smečka.“

Víš...

někdy usnu v pelišku.

Jindy vedle gauče.

Občas přímo tam, kde zrovna stojíš.

Prý překážím.

Tomu ale vůbec nerozumím.

Když přece ležím přesně tam, kudy nejčastěji chodíš...

máš mě pořád na očích.

A to je přece velmi praktické.

Já tomu říkám výborné plánování.

Tak ti chci dnes jen poděkovat.

Ne za pelíšek.

Ne za miskú.

Ani za všechny ty hračky.

Děkuju ti za něco mnohem většího.

Za místo, kde se nikdy necítím sám.

Za místo, kde vždycky vím, že jsem vítaný.

Za místo, kterému říkáš domov.

Víš...

myslím, že domov si člověk vlastně neodemkne klíčem.

Domov se odemyká srdcem.

S láskou,

Tvůj domácí pohodář, hlídač ponožek, odborník na odpolední šlofiky a
spokojený člen smečky

Lumpík 🐾🐾

P. L. (Post Lumpík)

Jen jednu malou prosbu na tebe mám.

Kdybys mohla konečně přestat stlát můj pelíšek.

Já už jsem si ho totiž pečlivě poupravil. Naprosto dokonale.

Ale ty mi ho pokaždé zase pokazíš.

Když se vracíš domů

Milá paničko,

víš, že jsem dnes zase vzorně pohlídal celý náš byt?

Ano. Každíčký koutek.

A úplně sám.

Třikrát jsem zkontroloval kuchyň.

Pětkrát obýván.

A dokonce jsem vyštěkal toho podezřelého holuba za oknem.

Není zač.

Obešel jsem všechny dveře, jestli ses náhodou potichoučku neobjevila.

Nevrátila.

Mimochodem...

kam vlastně ráno pokaždé odcházíš poté, co oba vyprázdníme své misky?

Vždycky říkáš, že jdeš „do práce“. Upřímně? Dodnes netuším, co to slovo znamená.

Je to nějaký psí park bez psů?

Nebo snad soutěž, kdo vydrží sedět nejdéle u počítače? Pochopitelně za chutnou odměnu.

Musí to být velmi zvláštní místo.

Někdy se z něj vracíš unavená. Někdy trochu našťvaná. A druhý den tam jedeš znovu.

Já bych tam už tedy nešel.

Ani za plný pytel piškotů.

A když jsi pryč, schoulím se občas do tvého oblíbeného křesílka. Pěkně si v něm pohovím.

Ještě v něm trochu voníš, víš?!

A jakmile zavřu očka,

mám pocit, že jsi vlastně neodešla.

Najednou uslyším „cink“.

Zpozorním.

Výtah.

Ještě nevím jistě.

Ale už ke mně doléhají zvuky.

V zámku zašramotí klíč.

TEN klíč.

Můj ocásek se promění v helikoptéru před startem. Sam od sebe. A nejde zastavit.

Věř mi, zkoušel jsem to.

A vtom cvakne zámek. Dveře se otevrou.

Ty vejdeš domů...

...a začneš si zouvat boty.

Promiň, ale tohle opravdu vůbec nechápu.

Já tě neviděl celý den!

Ano, nemám pojem o čase. Ale vím, že jsi byla pryč strašně dlouho.

A ty řešíš boty?

Myslím, že správný postup je:

1. Pozdravit Lumpíka.
2. Pomazlit Lumpíka.
3. Pochválit Lumpíka za vzorné hlídání bytu.
4. A až potom řešit vše ostatní.

Přijde mi to naprosto psologické.

Ale víš co?

Beztak ti to odpustím.

Protože nakonec se ke mně stejně skloníš.

Pohladiš mě. Usměješ se. A proneseš:

„Nazdárek, Lumpí. Ty jeden spáči. Jaký jsi měl dneska den?“

V tu chvíli zapomenu, že jsi byla pryč.

A beze mě.

Zapomenu na holuba.

Zapomenu na hlídání.

Zapomenu úplně na vše.

Zůstává jen radost.

Vy dvojnožci si často myslíte, že největším psím štěstím je plná miska.

To se ale setsakra pletete.

Mým největším štěstím je okamžik, když se otevrou dveře a domů se vrací můj člověk.

A jestli ti můžu něco prozradit...

nám pejskům je úplně fuk, jestli se ti dnes dařilo.

Jestli ses s někým pohádala.

Jestli máš účes jako z časopisu nebo právě zmoklý z deště.

My jen vidíme svého člověka. Toho, kterého máme moc moc rádi. A chceme být po jeho boku.

A to nám naprosto stačí. To je pro nás nejvíc.

Tak prosím...

až příště přijdeš domů, nech boty ještě chvilku botami.

Tašku taškou.

Telefon telefonem.

Nejprve mi věnuj svůj hřejivý úsměv.

A já ti ho oplatím tím nejupřímnějším přivítáním na světě.

To ti slibuju. Každý den. Zas a znova.

Až se budeš vracet domů, spěchej za mnou s radostí. Já už na tebe čekám dávno předtím, než uslyším cinknutí výtahu.

S láskou,

Tvůj oddaný hlídač, lovec holubů a vítací odborník

Lumpík 🍄🍄

P. L.

Klidně si odskoč jen do poštovní schránky.

Stejně tě přivítám jako po dovolené.

Nechybím ani na záchodě

Milá paničko,
už dlouho si všímám jedné prazvláštní věci.
Ty si myslíš, že tě na záchodě nebo v koupelně špehuju.
Ale kdepak.
Já tě přece hlídám.
A v tom je ten obrovský rozdíl.
Ty totiž občas odejdeš za dveře.
Zavřeš je.
A jsi pryč.
Jen tak.
Bez jediného vysvětlení.
Copak nevíš, co všechno se tam může stát?
Tam za těmi dveřmi?
Beze mě?

A právě proto čekám.

Pěkně se před nimi usadím.

Ani se nehnu.

Co kdyby bylo potřeba zasáhnout?

Jenže...

ty tam někdy zůstáváš podezřele dlouho.

A tak poslouchám.

To ticho.

Jenže pak něco zašustí.

Pak se zas rozhostí ticho.

A já si začínám dělat starosti.

Co když ses ztratila?

Co když jsi usnula?

Co když tě ta místnost unesla?

No nesměj se mi.

Ano.

I to mě napadlo.

Proto občas jemně ťuknu čumáčkem do dveří.

Jen tak.

Abych tě zase zahlédl.

A ty, abys věděla, že jsem připravený.

Co kdybys mě náhodou potřebovala?

Ty se tomu vážně směješ.

Já to ale беру velmi zodpovědně, víš?!

Já totiž nerad ztrácím přehled o svém člověku.

A ještě něco.

Večer máš jeden velmi zvláštní zvyk.

Jdeš do koupelny a zůstáváš tam podle mě až moc dlouho.

Mně připadá, že tvá večerní příprava trvá celou věčnost.

Tak ležím ve svém pelíšku.

Čekám.

A čekám.

Pořád čekám.

A pak si štěknu:

„Tak a dost.“

Zvednu se.

Přicupitám ke koupelně.

Strčím hlavu mezi dveře a podívám se na tebe tím svým nejvážnějším pohledem.

Protože už je přece dávno čas jít spát.

Ty se pousměješ a proneseš:

„No jo... vždyť už jdu.“

A opravdu. Pozhasínáš celý byt a konečně za mnou přijdeš do ložnice.

Vidíš?

Někdy tě musím trochu zorganizovat.

Ale jestli ti můžu něco prozradit...

já tě nehlídám proto, že bych ti nevěřil.

Hlídám tě proto...

že jsi můj člověk.

A když nevím, kde právě jsi, připadá mi, že není celý svět úplně v pořádku.

Tak prosím...

až příště za tebou přijdu až ke dveřím...

neříkej:

„Lumpíku, vždyť jsem jen na záchodě.“

„Lumpíku, nelez za mnou zas do koupelny.“

Já to přece vím.

Jen chci mít jistotu, že jsi v pořádku.

Že se za chvíli zase uvidíme. A budeme spolu.

S láskou,

Tvůj osobní strážce, vyzvedávač ke spánku a kontrolor koupelen

Lumpík 🍄🍄

P. L.

Já vím...

ty tomu říkáš soukromí.

Já tomu říkám bezpečnostní dohled.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Dopisy od Lumpíka***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.